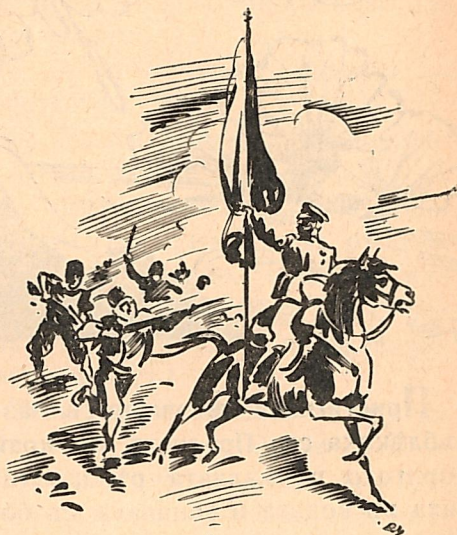

ционенъ комитетъ, като бунтовнишки куриеръ. Най-после на 1 май 1876 г. той се зачислява въ българското опълчение въ гр. Пловещъ — Румъния, на което опълчение жителитъ на гр. Самара отъ Русия подаряватъ това знаме, и откъдето носи името „Самарско знаме“.

Това знаме рускиятъ царъ Александъръ II, нашиятъ освободител, го повѣрва на българското опълчение, и то на трета рота отъ трета дружина. И когато руситъ стигнали при Стара-Загора, кждето нашитъ храбри опълченци отстоявали юнашки на безбройнитъ Сюлейманови пълчища, на 19 юлий 1877 г., следъ нѣколкократното преминаване на тая светиня въ турски и наши ржце, най-после командирътъ на третата дружина подполковникъ Калитинъ, като видѣлъ голѣмата опасностъ за тази светиня, и че съ нейното загубване ще се убие духа у българското опълчение, спуща се съ коня си и съ гола сабя въ ржка извиква съ високъ гласъ на юнацитъ си: „Напредъ, момчета, подъ знамето за което ний сме се клеели, сега или знамето ще спасимъ, или всички подъ него ще умремъ!“

Той съ единъ ударъ на сабята си, поваля грабналиа българската светиня турчинъ на земята, като изтрѣгва отъ ржцетъ му знамето. Но въ този мигъ турцитъ улучватъ съ куршумъ безстрашния герой.

Настава последна борба за спасяването на знамето. Падатъ доста юнаци. И въ този мигъ нашиятъ герой, Никола Павловъ Корчевъ, хвърля раницата си и съ развѣта брада и изпъкнали като фарове очи, хвърля се на шикъ — отваря си пжтъ, грабва знамето и го спасява.

При тая борба той бива раненъ въ лѣвата плешка. Но спасява знамето, а съ това спасява честъта на българското опълчение и славата на България.

Така, мили деца, вий сега знаете вече, кой е изображениятъ опълченецъ въ тая историческа картина.

Спасителътъ на самарското знаме почина на 29 августъ 1921 год. въ гр. Варна, гдето живѣ до дълбоки старини, почитанъ и уважаванъ отъ всички.

Иванъ Н. Корчевъ,
синъ на героя